

Катерина КУЧЕРУК, 1987, м. Хмельницький, Україна

НІНА

Здіймався сильний пронизливий вітер. Постать у сірому наближалася до озера, що виблискувало при світлі сонячних променів. Позаду залишилися чорний ліс, що контрастував із білим снігом.

Попереду виднілися мальні хатки та велика брудно-біла конюшня. Людина в сірому зипинилася та подивилася у її бік. Здавалося, що для неї час зуринився і постать перетворилася у нерухому статую.

Маленька дівчинка Ніна сиділа біля будинку. Її світло-русяве волосся вибивалося з-під хустинки. Вона була вбрана у поношений френч, що був на декіль розмірів більший. Її розумні зелені очі дивилися на матір. В руках Ніна тримала нову іграшку – маленьке горнятко від кави. Його залишили німці, коли йшли. Війна закінчилася. Всі довкола неї говорили, що це велика радість. Однак чомусь мало хто посміхався. Не посміхалася і Ніна.

Вона згадувала останній день, коли німці були в селі. Кольорові картинки, що змінювалися один за одною.

На першій картинці – радіо. Воно стояло в її хаті. Вони постійно його слухали.

Її мама не розуміла, про що вони говорять. Німці все хотіли щось запитати, тому їм доводилося показувати це в рухах. Вона боялася їх всіх, крім одного. Він чому дивився на неї із сумом. Навіть давав їй шоколад. Постійно говорив «кіндер» та показував на неї. Мама пояснила, що він має на увазі тим загадковим «кіндер». В нього залишилися такі самі діти, як вона та дві її сестри десь там у Німеччині. Тоді чому він прийшов до них? Цього мати не пояснила.

Друга картинка. Вона згадувала іншого чужинця, якого прокляла. Вона чула, що це дуже сильні чари. Він був злим, а тому мав бути проклятим. Перед її очима була конюшня. Вона гралася біля неї та зайшла в середину. Там була жінку з її села, яка лежала зв'язана. Дорослі пояснили, що вона переховувала партизана. Ніні було цікаво, що станеться далі. Троє німців повели її до лісу. Почулися вистріли. Стріляв найвищий з них. Ніна плакала. В жінки залишилося двоє синів. Вони, мабуть, теж плакали.

Картинка третя. Мати струджена від праці та з голими ногами ходить по подвір'ю. Останнє взуття порвалося. А Ніна все думає про високого німця. Його теж вб'ють. Так має бути. Вона сказала про це мамі, але та промовчала. Чому?

Картинка четверта. У той останній день чужі не відходили від радіо: Радянська армія наближалася. Німці питали у матері, де село Антонівка. Вона, як могла пояснювала, що це дуже близько – за полем. Чужинці тікали, налякані та збентежені. Один повернувся, забув свої чоботи. Його вбили, а мама плакала. Їй було його шкода.

Тим часом сіра постать постукала у двері. Їй відчинив маленький хлопчик.

Ніна відволіклася від картинок. До них на подвір'я залетіла сусідка.

- Ксенько, ти чула? Вона жива! – прокричала вона.

- Хто – спитала мати.

- Та наша Христина. Той німець її врятувава! Він стріляв три рази. Сказав, що за третім разом падала в яму і лежала, як мертва. А тим іншим, сказав, щоб просто притрусили гілками. Вони навіть і не знали.

- Та де ж вона була? – схвильовано спитала мати.

- В Антонівці, чекала.

Ніна заплакала. Вона тихо шепотіла: «Він має жити! Не проклинаю, не проклинаю, не проклинаю»

- Що це з нею? – запитала сусідка

-Чекає на тата, але намарно. Сьогодні отримала телеграму. Помер у Варшаві – тихо сказала мати.

Ніна сиділа у своєму будинку. Їй вже 81 рік. В руках вона тримала маленьке горнятко, яке нагадує те німецьке. На столі лежала плитка шоколаду. Її ноги були босими.